

Присвячую Юрку Тарнавському

ми позбирали сміх розбитої шибки і гумовий запах, що завис по деревах. понесли уважливіше від власної крові, щоб ним одурманити сон, щоб кореневидно виросла ніч — коли ми будемо говорити про самотність і про себе, коли мовчатимемо перед дзеркалом.

над нами вітер несе у ржавому відерці запах дня, що сиплеться з дзвіниці в шумі плякатів із голими жіночими стегнами. дзвони карбують мідяні автографи на моїм підвіконні, жовті плями — на білому простиралі, а відгомін росте поряд із паперовими орхідеями в стрункій вазі, щоб оббілити стіни у несамовитий сон.

Збірка « [Омана Молока](#) ».